

Sagan om Sara-Vide

av Johanna Uddén

Att prata med Sara-Vide Ericson är befriande. Hon är rättfram och enkel. Kanske kan man säga att hon har ett skönt lantligt sätt. Vi träffas i stan för en fika och hon är helt cool trots att hennes smarta telefon nyss pajade inne på kaféets toalett (hon hade lagt den i handfatet och plötsligt satte den automatiska kranen igång ...). Jag skulle ha brutit ihop om min älskade telefon gick sönder.

Förra året köpte Sara-Vide Ericson ett sommarställe med ateljé i Ragnarby utanför Österbybruk. Och det visade sig att hon gillade stället så mycket att hon bosatte sig där permanent.

– Jag stortrivs på landet! I somras hade min sambo fri tillgång till en ateljé i ett slott i Provence genom ett stipendium. Men vi längtade hem hela tiden och åkte tillbaka i förtid.

Sara-Vide Ericson är uppväxt på landet, i Rengsjö utanför Bollnäs. Hennes mamma, fotografen, höll på med en del konst, men Sara-Vide ville bli arkeolog och illustrera arkeologiska fynd.

– Jag är helt fascinerad över att en teckning, som ändå är subjektiv, kan säga mer om ett fynd än ett exakt avbildande foto.

Efter gymnasiet började hon på Idun Lovéns förberedande konstskola i Stockholm med illustration som mål. Där fanns läraren Irina Gebuhr som betydde mycket för vad Sara-Vide Ericson gör idag.

”Du vill nog göra dina egna bilder.”, var en av de saker hon sa. Så det blev konsthögskolan direkt efter Idun Lovén. Och tiden på Mejan var otroligt bra. Marie-Louise Ekman var rektor och hennes inställning var att utbildningen skulle vara som ett smörgåsbord, där man fick välja fritt. Inget var obligatoriskt. Det var många som hade svårt för det arbets sättet, men mig passade det perfekt. Jag kunde jobba ostört och ta tag i en professor när jag själv behövde.

Alla avgångselever på konsthögskolan gör separata examensutställningar på Galleri Mejan. Inför sin utställning var Sara-Vide Ericson mån om att jobba mycket på kontakter och hon fick en hel del respons. Magnus Karlsson, en av Stockholms viktigaste gallerister, nappade och påbörjade ett samarbete med Sara-Vide Ericson. De planerade en kommande utställning direkt.

– Jag hade sökt en del stipendier för att kunna åka utomlands efter min examen på våren 2009. Jag ville åka till Kina för ett halvår och måla bilder till utställningen hos Magnus Karlsson. För mig var det viktigt att komma iväg direkt efter skolan, att komma igång med helt egna arbeten och inte fastna i Stockholms konstliv.

Sara-Vide Ericson valde Kina eftersom hennes lillasyster är adopterad därifrån. Och dessutom var det riktigt långt bort. Men lustigt nog fick hon inte vara i fred där heller. Hennes syster hörde snart av sig och ville komma och bo hos henne.

– Först blev jag irriterad, men det visade sig vara bra för vår relation och vi lärde känna varandra som vuxna. Det blev

intressant för mitt jobb också. Jag höll på med bilder som handlade om relationer, så jag använde syrran som modell. Jag hade förresten aldrig vågat fråga någon annan i Kina.

Kroppen är i fokus i Sara-Vide Ericsons måleri. Hon avbildar människor i olika fysiska ställningar som symboliserar maktförhållanden inom relationer – både jämställdhet och utsatthet. Arbetet i Kina resulterade i en svit målningar som Sara-Vide Ericson kallar Rida.

– Rida handlar om hur vi anpassar nivåerna utifrån den andra personen i relationen. Hur man hamnar i underläge eller helt enkelt medvetet lägger sig för någon annan. Jag gestaltar det genom fysiska ställningar. Det behöver inte handla om en total maktsituation utan, till exempel, om en kompis är olycklig, så kanske jag väljer att inte tala om hur lycklig jag är. Jag dämpar mig i det läget. Jag är mycket

intresserad av spelet mellan människor.

Målningarna visades hos Galleri Magnus Karlsson på konstmässan Market i Stockholm 2010. Det gick bra för Sara-Vide Ericson och hennes första stora separatutställning Liar bokades in på galleriet samma år. Det blev en stor framgång. Hon sålde allt och fick mycket press. Det blev en förlösande debut.

– Om man har en så stark debut kan det bli hårt tryck. Allt jag rörde vid efter det blev total dynga! Det enda som hjälpte var att tokjobba. Jag jobbade mig helt enkelt igenom svackan.

Det var i den här vevan som Sara-Vide Ericson köpte sitt hus i Ragnarby. Hon menar att det ligger perfekt till, mellan barndomshemmet i Hälsingland och konstlivet i Stockholm.

– Jag skulle aldrig ha kunnat flytta till Hälsingland, jag ville ha något helt eget. Jag gillar verkligen naturen här. Jag

känner mig hemma helt enkelt. Och för min sambo som har mycket kontakt med utländska gallerister är det perfekt med närheten till Arlanda. Nu i augusti var vi på Eldfesten i Österbybruk. Det känns som om det här är ännu mer landet än där jag är uppväxt. Jag älskar att det lantliga liksom dras till sin spets här!

I våras fick Sara-Vide Ericson ett arbetsstipendium på 40 000 kronor från Landstinget i Uppsala län. Det gav henne ro att arbeta inför nästa utställning som öppnar i november på Galleri Magnus Karlsson. Här ska hon visa sviten *While unconscious* som består av ett tiotal målningar.

– Den här gången handlar bildsviten inte om relationen till andra, utan snarare om relationen till sig själv. Jag har använt arkaiska motiv från det undermedvetna, man förstår liksom innebörden i motiven men kan inte sätta ord på dem.

I många bilder använder Sara-Vide Ericson sig själv som modell, men det är ändå inte självporträtt, menar hon.

– Jag är mer som en skådespelare som gestaltar olika sinnesstämningar. Men några av de nya målningarna är bilder av landskap, de skulle man snarare kunna säga är självporträtt, trots att jag inte är med rent fysiskt.

I anslutning till utställningen hos Magnus Karlsson släpps en bok om hennes konst med text av konstkritikern Milou Allerholm. Och filmaren Jacob Frössén, som tidigare gjort en dokumentär om Olle Ljungström, håller på att spela in en dokumentär om Sara-Vide Ericson som ska gå på K-special. Sara-Vide Ericson kan vara ett namn att lägga på minnet. ✨